

— Powodem niezatwierdzenia zeolitu srebra zgodnie z zaskarżonym aktem jest rzekomo niewystarczająca skuteczność produktu poddanego działaniu, w którym jest on używany. Skarżąca utrzymuje jednak, że jedyne kryteria, które pozwana mogła zgodnie z prawem uwzględnić, są ograniczone do wymienionych w art. 4 i 19 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Kryteria te nie obejmują skuteczności produktu poddanego działaniu, którego ocena odbywa się potem na drugim, kolejnym etapie zatwierdzenia produktu biobójczego na szczeblu państwa członkowskiego. Mając na uwadze fakt, że właśnie ta ocena została przeprowadzona przez pozwaną w celu uzasadnienia niezatwierdzenia zeolitu srebra, który oznacza, że pozwana znacznie przekroczyła uprawnienia przyznane jej w rozporządzeniu (UE) nr 528/2012, pozwana naruszyła art. 290 traktatu i art. 4 i 19 tego rozporządzenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia normy prawnej odnoszącej się do stosowania traktatów – zasada niedyskryminacji

— Substancja skarżącej została potraktowana inaczej niż inne substancje używane dla tych samych grup produktowych 2 i 7, przy czym pozwana nie uzasadniła obiektywnie, dlaczego zeolit srebra miałby być traktowany inaczej niż inne substancje, które były przedmiotem tych samych zasad oceny na podstawie rozporządzenia (UE) nr 528/2012 (i dyrektywy 98/8/WE⁽³⁾) dla tych samych grup produktowych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia normy prawnej odnoszącej się do stosowania traktatów – zasada pewności prawa.

— Pozwana wystosowała list otwarty do przewodniczącego BPC, który miał na celu wyjaśnienie, jak w świetle rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy interpretować i stosować przepisy odnoszące się do oceny skuteczności i do produktów poddanych działaniu. Chociaż przepisy były jasne, list ten potwierdził, że wymóg wykazania korzyści wynikającej z produktów poddanych działaniu nie jest objęty zakresem rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Skarżąca oparła się na treści tego listu, który potwierdził jasność przepisów, i miała uzasadnione oczekiwania co do zatwierdzenia substancji. W konsekwencji zaskarżony akt naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 306, s. 42

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 582/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej bifentryna, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. 1998, L 123, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2020 r. – Autoridad Portuaria de Bilbao / Komisja

(Sprawa T-126/20)

(2020/C 129/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Autoridad Portuaria de Bilbao (Hiszpania) (przedstawiciele: D. Sarmiento Ramírez-Escudero i X. Codina García-Andrade, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji

— w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 stycznia 2019 r. [C(2018) 8676 wersja ostateczna] w sprawie opodatkowania portów w Hiszpanii oraz przeciwko decyzjom Komisji Europejskiej C(2019) 1765 wersja ostateczna z dnia 7 marca 2019 r. i C(2019) 8068 wersja ostateczna z dnia 15 listopada 2019 r. (zwanym dalej „zaskarżonymi decyzjami”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że zwolnienie z podatku nie stanowi korzyści.

Na poparcie pierwszego zarzutu skarżąca podnosi, że środki w zakresie zwolnienia podatkowego będące przedmiotem zaskarżonych decyzji nie stanowią korzyści gospodarczej, podczas gdy zniesienie tego zwolnienia nakłada na zarząd portu obciążenie gospodarcze, ponieważ pozostaje on zobowiązany do finansowania inwestycji w interesie ogólnym ze swoich zasobów.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w związku z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim Komisja, analizując istnienie korzyści, nie dokonała pełnej analizy dostępnych danych.

Na poparcie drugiego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja Europejska, oceniając, czy środki w zakresie zwolnienia będące przedmiotem zaskarżonych decyzji stanowią korzyść, nie przeprowadziła pełnej analizy danych dostarczonych w toku postępowania przez zarząd portu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że zwolnienie podatkowe nie zakłóca, ani nie zagraża konkurencji a ponadto nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Na poparcie zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że środki w zakresie zwolnienia będące przedmiotem zaskarżonych decyzji nie poprawiają pozycji konkurencyjnej zarządu portu, i że w związku z tym konkurencja nie może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Nie jest to zatem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że zwolnienie podatkowe nie ma charakteru selektywnego.

Na poparcie zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że środki w zakresie zwolnienia będące przedmiotem zaskarżonych decyzji nie mają charakteru selektywnego, ponieważ nie stanowią wyjątku od systemu odniesienia, a zatem nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE..

5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, oparty na tym, że rozpatrywane zwolnienia podatkowe, nawet gdyby stanowiły pomoc państwa, byłyby zgodne z rynkiem wewnętrznym.

Na poparcie piątego zarzutu oraz tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że nawet gdyby środki w zakresie zwolnienia będące przedmiotem zaskarżonych decyzji zostały uznane za pomoc państwa, stanowiłyby one pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2020 r. – Collibra / EUIPO – Dietrich (COLLIBRA)

(Sprawa T-128/20)

(2020/C 129/30)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Collibra (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i A. Bothe oraz I. Junkar, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)